

Nr 110

Av herr **Svenungsson**, om främjande av bostadsbebyggelse på landsbygden.

(Lika lydande med motion nr 153 i Andra kammaren)

Vårt samhälle genomgår en urbaniseringsprocess. Befolkningsomflyttningen från landsbygd till tätort sker i allt snabbare tempo. Många människor vill inte bo i tätort utan önskar en friare bostadsmiljö.

En spridd bebyggelse erbjuder många fördelar. Utgifterna för planläggning och projektering av bostäder minskar, likaså är tomtpiserna åtskilligt lägre än i tätorter.

En bosättning på landsbygden ställer emellertid stora krav på service, framför allt på goda kommunikationsmöjligheter. Genom utflyttningen från landsbygden till tätorten har många landsbygdskommuner kommit att få allt sämre skatteunderlag. Speciellt de s. k. gleskommunerna torde ha svårt att tillgodose rimliga krav på service.

Det är glädjande att regeringen i årets statsverksproposition uppmärksammat glesbygdskommunernas problem. Statsverkspropositionen föreslår således fem miljoner kronor till särskilda stödåtgärder i glesbygder. Dessa stödåtgärder avser främst sysselsättningsfrämjande åtgärder vilka skall utformas så, att de kan tillgodose det behov av arbete som finns där. I glesbygderna finns ett stort behov av ökade sysselsättningsmöjligheter. Detta gäller särskilt för äldre män och kvinnor, som har stora svårigheter att flytta till andra områden med bättre tillgång på arbetstillfällen. I många fall är det fråga om jordbrukare som tidigare har haft skogsarbete under en del av året men för vilka sådant arbete inte längre står till buds. För kvinnorna är tillgången till förvärvsarbete vanligtvis mer begränsad. Behovet av sysselsättningsfrämjande åtgärder gäller inte enbart dem som är helt arbetslösa, utan innefattar även undersysselsatta som behöver kompletterande sysselsättning. Statsverkspropositionen anvisar framför allt möjligheter till hemarbete, och i den föreslås statlig ersättning för mindre kostnader i samband med hemarbete, t. ex. för tekniska hjälpmedel, för viss utbildning och för distribution av produkterna. Dessa stödåtgärder skall ombesörjas av företagarföreningarna.

Den som lämnar jordbruket kan få statligt lån till egnahemsbostad. Statlig kreditgaranti bör också kunna utgå, om samma person önskar förvärva en mindre jordbruksfastighet, som även tjänar som bostad. Förutsättningen är naturligtvis att vederbörande kan skaffa sig erforderlig

sysselsättning, vilket borde vara möjligt genom den allt större bilism som råder i våra dagar. All glesbygd är givetvis inte lämplig för villabebyggelse. Vägfrågorna måste noggrant beaktas så att goda kommunikationsmöjligheter erhålles.

Kungl. Maj:t har tidigare förordnat att bostadslånemedel för 300 lägenheter kan fördelas centralt genom bostadsstyrelsen för att skapa ökade förutsättningar att bygga pensionärsbostäder främst i kommuner med ringa kontinuerligt byggande. Det torde vara angeläget att icke endast pensionärsbostäder kommer i fråga för särskilt stöd till glesbygden. Landbygden får icke endast bli bebyggd av äldre människor, utan den måste utgöra en levande miljö.

Med stöd av det anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om skyndsam utredning angående främjandet av bostadsbebyggelsen på den egentliga landsbygden.

Stockholm den 19 januari 1968

Arne Svenungsson (h)
